

גרשון שרק

גרשון שרק נולד ביוני 1926 בניו אורלינס, לואיזיאנה, להוריו יהושע וטילי.

לא מעט חברים הופתעו לשמוע שגרשון עבר את גיל 91. אולי משום שהגיע עם משפחתו לקיבוץ רק בשנת 1969 נחשב אצלנו לצעיר.

גרשון היה נער חכם. בתיכון הצטיין ובמקביל עסק בספורט, ושיחק פוטבול. כבר בגיל 17 התקבל לאוניברסיטה בלואיזיאנה. הוא למד מדעי החיים לתואר ראשון ושני. ב-1947, במהלך לימודיו לתואר שלישי בזואולוגיה, הוא התקבל לביה"ס לרפואה ב"הדסה" בירושלים, אך לא הצליח לקבל ויזה לפלשתינה.

ב-1948 הוא הצטרף לגרעין הכשרה בקליפורניה, שם עבד עם בעלי-חיים, תחום העניין וההשכלה שלו. כאשר הגרעין שלו עלה ארצה לקיבוץ אורים, גרשון נשאר בארה"ב, לבקשת אביו אשר ביקש ממנו, לפני שנפטר, שישאר בקרבת האם, בגלל מצבה הבריאותי.

לאורך שנים רצה לעלות ארצה, והענין לא הסתייע. הוא גר עם משפחתו בלוס אנג'לס, וגידל תרנגולות בהצלחה. בסוף 1967, נפטר בנו מנישואיו הראשונים, חודש לאחר שחגג את בר המצווה. חלפה שנה, ולאחר גילוי המצבה, וכאשר מרי סיימה את התיכון, עלו גרשון, קרול, מרי בת ה-17 וג'נט בת ה-13 ארצה, במרץ 1969. הם הגיעו למרכז קליטה לעולים אקדמאים בנתניה. גרשון היה אדם ערכי מאוד, וחיפש קיבוץ עם לול, בו יוכל לתרום מידיעותיו ונסיונו. קרול, שלא הכירה אפילו את המושג "קיבוץ" - העדיפה לגור בעיר, וגרשון חשב שבקיבוץ אנגלו-סכסי יהיה לה יותר קל ונוח להקלט. הם הגיעו לכאן בספטמבר 1969.

גרשון היה אדם שקט, פרטי מאוד, אך דעתן ואיתן בעמדותיו. איש עבודה והשכלה.

הוא עבד בלול עם יענקל' מנג'י, חיימק'ה וחברים נוספים, והביא מומחה עולמי לענייני לולים, בן שיימס מקליפורניה, מחברת EGG CITY ששהה כאן מספר חודשים ותרם עצות. בתקופה הזאת השתכלל הלול במתקני האכלה ושתיה לעופות, שחסכו כוח אדם. בסוף שנה אחת, בה הלול הצליח מעל המצופה, לקח גרשון את צוות הלול לחגוג בארוחה ב"ורד הגליל", מעשה מהפכני לזמנו.

תמיד נשאר בו משהו מהמדען, הפילוסוף. לא עסק ברכילות. לילה אחד חזר גרשון ממשלוח עופות לחדר בשלוש לפנות בוקר, ובמקרה ראה בדרך מישהו... יוצא מחדרה של מישהי... הוא הרגיע את החבר: אל תדאג! אני לא אגלה! ועמד בהבטחתו. עשרות שנים מאוחר יותר זכר לו החבר את חסדו, והודה לו.

קרול וגרשון אימצו מספר צעירים, כמקובל אז, ביניהם דייב דבולט וג'וני הרמץ.

לאחר שעבד בלול כשבע שנים, נבחר גרשון לתפקיד סדרן עבודה, ואחר עבד במפעל "הבונים" במחלקת החמרן. החברים שעבדו איתו זוכרים אדם בעל ערכים, מסור מאוד לעבודתו, ואיש שיחה נעים ורחב אופקים. ב-1970 הוא נשלח לארה"ב להתמחות בתחום טיפול בחום באלומיניום.

בשנות השמונים היה לו חזון גדול, שהיה אמור לשנות לחלוטין את מצבם העגום – כלכלית וחברתית – של קיבוצים רבים. הוא הקדים את זמנו כשחלם על קואופרטיבים בכל הארץ, איחוד של כשישה קיבוצים שכנים ליחידות-על, שיחסכו משאבים רבים ע"י צוותים יעילים וקטנים, וחסכון אדיר במשאבים, הן בחקלאות, הן בתעשייה והן בשירותים כגון בישול ותחבורה. הרעיון הקיף את כל תחומי החיים, כולל אפשרות לצעירים להרוויח כסף, ולרכוש מקצוע ועמדות ניהול. הוא פירסם את הצעותיו, ושוחח עליהן רבות עם מייקל דוארי; אך כשמייקל נפטר טרם זמנו, החזון נזנח.

אדם חושב, בעל ידע רחב בהיסטוריה, יהדות, קבלה ועוד, ויתכן שלא מיצה את הפוטנציאל שהיה טמון בו. עם סיום עבודתו במפעל הצטרף גרשון לאילזה, בעבודת הכריכה. שני ההפכים האלה הסתדרו ביניהם מצוין, עם השקט והרוגע של גרשון.

מפעם לפעם כתב, אך מעולם לא פרסם, באומרו: לכל אחד יש סיפור. אינני יוצא דופן. יהי זכרו ברוך.

רחל גינת / ארכיון

"והדרת"... / אבי רוזנקרנץ

ראיתי
שארית אדם
ישוב
מת-חי
בכסאו
אזוק לגורלו
דומם ומדמם
את היותו
ממתין למגינת ליבו
אולי...
חסר אונים
ודאי...
להכרזה הרשמית
הגואלת...

